

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT. Mária-uca 1. sz.
a kir. tábla áttellenében.
hová a lap szerkesztésére és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

Keziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Lesz a mi lesz.

Pécs, 1896. december hó 1.

(*) Egy hete immár, hogy együtt vannak a honnak választott atyái, a nemzet megbízottai. Ugy kellene lenni, hogy a nemzet erejének, tekintélyének, hatalmának, bölcseségének, akaratának legigazibb kifejezője legyen a képviselőház. Azonban nálunk még nagyon messze vagyunk ettől; mert ugyan miben is nyilvánul a magyar nemzet akarata? Vajjon a magyar képviselőház megnyitására hátrább vonul-e kvótásemelő kopóival az osztrák? Vajjon emelkedik-e a buza ára? Vajjon kezd-e reménykedni a magyar iparos?

Szó sincs róla. A nemzet képviselőinek összejövetele most nem azt jelenti, hogy a nemzet a fenyegető veszélyek látára ökolbe szoritja kezét, hanem azt, hogy kitárja a Judás-pénz elfogadására markát. Nem a szebb jövő reményének rózsáit fakasztja ki most az országgyűlés összeülte, hanem a bizonytalanságnak, a jövő homályosságának komor felhőivel borítja be a szemhatárt. Aggodalmasan lesi, kérdezi mindenki, hogy mi rejlik a politikai égboltozat sötét, fekete felhői mögött? Mi készül? Mit tervez Bánffy? Vagy micsoda sötét politikának vakeszköze ez a férfiú?

Rejtelmes, egyelőre megmagyarázhatatlan és éppen azért a legnagyobb mértékben aggodalmas jelenségekkel van most telve politikai életünk. Mit keres Tóth

Vilmos a főrendiház elnöki székében? Miért támasztotta föl Bánffy báró halottaiból az agyonbeszéléssel éppen Tiszák által megbuktatott 1871-iki választási törvényjavaslat belügyminiszterét, az 1872-iki véres választások fő-fő rendezőjét?

Midőn a Deák-párt uralma összerokadt bűneinek sulya alatt, az utolsó Deák-párti kormányok e véreskezű, sötét alakja félrevonult a magyar közéletől, elment Bécsbe a közös számszék elnökének. Most Bánffy báró ezt az embert újra a magyar közélet szinpadára állítja. Vajjon mit akarat vele és általa?

Politikai közéletünknek közösgyes vezéralakjai közül is többen félrevonulnak, avagy skartba tétetnek a készülő események utjából. Wekerle megy oda, a hová legkevésbé sem való: közigazgatási bírósági elnöknek. Szapáry Gyula gróf, a bécsi udvar magyarszülötésű köreinek bizalmasa, befejezetlen harc után egyszerre félreáll a hatalmassá lett Bánffy báró utjából. Sőt ugy látszik, még az öreg Tisza Kálmán is, ez a legfurfangosabb széllel bélelt politikus is, aki bátran kölcsönözhetne eszéből Bánffynak, még ő is lefegyvereztetni engedi magát; mert hűségese gárdájának javarésze kívülmaradt, még pedig szándékosan, a parlamenten, s aki be is jutott közülök, a legfontosabb bizottságokból kihagyatott. Bizonyára, a vén Tisza nem szívesen, de kénytelen ezt túrni. Vaj-

jon tudják-e, sejtik-e a volt miniszterelnökök, hogy mi készül a kulisszák mögött.

Ős-mamelukok rejtelmes okokból, még rejtelmesebb célból lázongani próbálnak. Bánffy báró végigvirgácsolja őket, és ezek a valamikor büszke férfiak néma megadás-sal tűrik ezt. Alig fojtja el Bánffy b. az egyik lázadó szót, már is uj, titkos, homályos lázadás moraja keletkezik. Kétség-telen, hogy a szinfalak mögött történik valami, de az ország még nem látja, hogy micsoda. Nemcsak a képeket, de magát a laterna magicát is felcserélik, hogy megremítsék vele a már ugyis agyonzaklatott országot.

A választásokra, mint a következmények mutatták, teljesen feleslegesen, teljesen szükségtelenül idegen katonaság szállotta meg Magyarországot. Több jelenség szerint ennek a katonaságnak titkos utasításai voltak s valamennyi katona el volt látva 200 darab Mannlicher tölténnyel. Ugy látszik, attól tartottak, hogy valamiképpen kipattan Bánffy b. titka és komoly szükség léssen Magyarország felháborodását vérrel és ólommal lecsillapítani.

Tudjuk, hogy Bánffy báró a választások előtt semmiféle programot nem adott. Ennek dacára ismeretlen programja mégis nagy többséget hozott neki össze. A magyar népnek elaljasodott rétegei vak-tában Bánffy b. cinkosaiul szegődtek. Nem tudják, ki lesz az áldozat, nem bánják, ha a hazának legszentebb érdekei is, csak

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Lopás.

Vastag köd van, nedves szél fuj, prűszkölnek, köhögnek az emberek. A lucskos, szürke levegőnek szaga van, a mitől az embernek a halál jut az eszébe. Az ég három nap óta nem látszik, mintha kifordult volna s belőle ömlenék le a rögökbe, a folyam sima tükörére a bűzös ködtenger. A nyomor ilyenkor kétszeresen megdöbbenő. A tiszta, világos, fagyos télnek még is van valami derűje, a mely a nyomorra bizonyos szelid fényt vet: a nyomorultak, a kik dideregnek és éheznek, a kiknek rézvörőre fagy a lábuk s fogvacogva alszanak a szinben, padláson, korcsmaküszöbön, legalább egészséges, friss levegővel táplálják a tüdejüket.

Mig a ködben? Ah, borzasztó a miazmás, nedves, hideg ködben a nyomor . . .

Egy földhöz ragadt szegény embernek, a ki vén már s fehér szakállu, a milyennek a tél apót festik, betörtek szegényes lakásába. Ellopták ötven forintját. Hiszen ez valósgos tragédia. Nem mese az, hogy Garabangyi, az utcaseprő meghalt bánatában a kis hizó malaca után. — Ötven forint. A szegény vén vízholdó ötven forintja, a mi-

ből meg akart élni azon az egy pár napon, a mikor már nem tud több vizet hordani. Több ez az ötven forint, mint a nábob milliója. Jobban fáj az öreg vízholdónak ez a katasztrófa, mint a halál közeledése. Nagyobb gazember az, a ki elvitte a vízholdó öreg pár ötven forintját, mint az, a ki a posta negyedmillióját elvitte.

Megszállta éjjel a biztos legényeivel a gyanus házat, melynek az egyik zugában laknak a vízholdó öregek. Emeletes bérház az, külön bejáratu szobákkal, de az ajtók soha sincsenek bezárva, az ablakok rongyosak, itt is ott is befurakodik rajtuk a köd. A bérház általános bérlője a nyomor. Ott basal a bejáratnál a rémséges szörnyeteg, iszonyu száját tátogatva a ködben. A torkán keresztül vezet a bejárás a bérház helyiségeibe. Köhögés, rekedt kiabálás, nyögés, a minő a sirból jöhet, vagy a pokolból, hallatszott a ködben, mialatt a rendőrség az éjjel fölverte a nyomor bérházát, a hol a vízholdó öreg párnak elrabolták az ötven forintját.

Az ablakokat bepólyázta nedves, sötét fátyolával a köd. A társaság egy része tapsolt, verte a kezét össze, ugy melegedett. Többen táncoltak, némelyek a térdeiket paszkolták, gyereksírás hallatszott valamely távolibb zugból. Egy jó reménységben levő mezitlábos fiatal nő szaladt át a folyosón: két gyerek volt a két karján, egy pápasze-

mes koldus le akart ugrani az emeletről: bent egy sugban szalma zizegett s nyers hang döngött.

— Est ne bántsd, beteg!

S összeszedték mind, csak a beteg s egy száshárom esztendőse menyecske maradtak a zugolyokban háborítatlanul.

A szegény ördögök siralmas ceapatát, mint egy széztüllött falkát hajtották be egy nagy nedves terembe, melynek se ablaka, se ajtaja. A biztos hurrogott itten, mint a veszedelem. Oh, az istenadta nyomor, hogy megijedt.

Melyik a tolvaj? Melyik rabolta meg a szegény vízholdót? S ha kihullana az ötvenes valamelyik hideg verte éhes képű vén gazember rongyai közül: volna-e elég ereje a bírónak, végrehajtani minden irgalom nélkül, amit a paragrafus diktál.

Hiszen a nagy bérház lakói mind éhesek. Mind rongyosak. Mind fásik.

A legirgalmatlanabb háziur: a nyomor, nem csináltat a palotára, ahol összeszűfolva vannak és egymás hátán álmodnak, ablakot, az ajtók is töredeznék. A penészes bűz melegit egy kissé, s a pálinkagőz, az arany-sárga számaival berendezett hálósugolyokban. Volt egy kutyája a szemüveges koldusnak, — az is megdöglött negyvennyolc óra alatt az egyik szalon sarkában a gyilkos büstöl.

Astán vallatta a biztos őket.

kapják ki részüket a zsákmányból. Vajjon mire kell Bánffyknak ennyi konkra és cinkostárs?

Óriási a különbség az országgyűlést bezáró és az újat megnyitó királyi trónbeszéd között. Quae mutatio rerum... sóhajthatnak föl a hazafiak, alig két hónap alatt mily nagy visszaesés. Az új trónbeszéd szerkesztője vadul végiggázolt a magyar közjogon szelvényben-hosszában. A készülő rejtelmes események szellője fujdogál ebből a különös trónbeszédéből. De ki tudná megmondani, hogy a trónbeszéd mi okból kezd ki a magyar alkotmányt?

Megjelenik közöttünk a király, megnyitja az országgyűlést s aztán rögtön távozik; senkivel szóba nem áll, hanem feltűnő ridegséggel távozik. Kihallgatást nem adott, mint más ilyen alkalomkor, főrendekkel, képviselőkkel, tisztelgő kiállítókkal szóba nem állt, mint máskor, hanem gyorsan elhagyta a székes fővárost. Miért és miért mindez? tolul önkéntelenül is a kérdés az aggódó hazafi lelkiismerete elé. Talán nem akar szemtanuja lenni a politikai színpadok mögött nálunk most folyó dolgoknak, a nagy közönség előtt még ismeretlen rejtelmes események előkészülésének.

Zivataros felhőkkel van tele a politikai égboltozat. Teljességgel elsötétült a szemhatár. Vihart megelőző néma csend honol, mindenki aggódva a fölött tündök. vajjon mi következik most, mit kell még megérnünk? Külső háború előtt állunk-e, avagy valami belső támadás, valami nagyobb szabású államcsíny van-e készülóban a magyar alkotmány, a magyar szabadság ellen?

Honnan várjuk az ellenséget? Kivülről e, a szomszédból, vagy már itt is jár közöttünk? Zsebünket fogjuk-e be, hogy meg ne lopjon a szomszéd, avagy a magyar anyák bucsuzzanak-e fiaiktól, akiket a nemzet előtt titkolt külügyi politika a nemzettől idegen érdekekért valami új okkupáció háborújának mézarszékére visz?

— Ki vitte el a pénzt? Kit láttak a vízholdó öreg ajtaja előtt? Kinek van pénze?
Egy doggképu, ballábára sánta, hályogos szemű vén favágó egy darab kenyérbéjjel szorongatott a kezében s így szólt:

— Én ha látnám, azt sem tudom, melyik a pénz, melyik csak papiros.

S megdörzsölte a szemét.

— Hova való kend?

— Makóra, de itt lakok már régen.

— Aztán miből él kend?

— Fát vágok.

— Kivel él kend?

— A feleségemmel.

— Hát az hol van?

— Hát az isten tudja.

— Nincs itthon?

— Hét esztendeje, nem tudom biz' én, hogy merre van.

— Hiszen akkor nem él kend vele, kend hazudik.

A vén csavargónak kiszélesült a melle kitért a száját, a hályogos szeme felfordult.

— Dehogyan nem... Csak vele élek én... Mert más nem kell soha, majd előjön, előjön az...

— El kell toloncolni — verte hozzá az ítéletet a bírónak.

Utána előlépett egy fiatal kék foltos arcú, szürke szemű menyecske, nyári rongyokban, papucsban.

Kérdések ezek csak, a feleleteket megadja reá a közel jövő, ha kibontakozik sűrű, saisi fátyolából. Azt se tudjuk, testünket, vagy lelkünket védelmezzük-e az ismeretlen veszedelem ellen. Csak a mai nemzedéknek élete és vagyona forog-e veszedelemben, vagy pedig a haza jövődjé, nemzetünk fenmaradása, szabadsága, boldogsága? Nem-e az a hagyományos beolvasztási osztrák politika akar most diadalt ülni a fölött a nemzet fölött, mely önként látszik igába görnyeszteni nyakát?

III. Napoleon, a mikor magát köztársasági elnökből császárrá csináltatta és a nagy államcsínyt végrehajtotta, nem csinálta kevesebb rejtelmességgel és kevesebb előkészületekkel, mint most Bánffy báró a maga homályos politikáját.

Hozzon azonban bármit a jövő, mi szemébe nézünk azoknak s könnyen meglehet, hogy utolsó küzdelmünk leend a reakcióval, melyben végre a magyar szabadság leend a győzedelmes. Vigyázzunk tehát és résen legyünk.

* **Az új valuta törvények.** A magyar és osztrák pénzügyminiszterium szakreferensei az utóbbi napokban ismételt tárgyalta a valuta törvények megállapítása ügyében. A javaslatok a még a nyár folyamán létrejött megegyezéseken alapulnak és a két kormány szándéka a valuta-javaslatokat a többi kiegyezési törvénnyel egyidejűleg jövő tavasszal a parlamentek elé terjeszteni. Mirdenekelőtt négy törvényjavaslatról van szó, melyeket azonosan és egyidejűleg fognak előterjeszteni. Az első a hátralékos 113 millió forint államjegy bevonására vonatkozik; a beváltás úgy fog történni, mint eddig, vagyis az osztrák kormány 78.4 millió frt, a magyar kormány pedig 33.6 millió forint aranyat fog a banknál letenni. Ez összegek ellenértékét a két kormány részint ezüstben, részint bankjegyekben fogja kapni és a még forgalomban levő államjegyek beváltására fordítani. A bevo-

A bal karján is pólyás gyerek, a jobb karján is pólyás gyerek. S már a harmadik is látszott. Piszkos vöröses pólyába volt csomózva a két kis savóképu, névtelen féreg, aludtak talán mákonytól. (Láttam már halott gyereket, kinek több élet volt a kis arcán, mint ennek a két penészfinak.)

— Mi a neve? — kérdezte a bíróságnak anyát.

— Tóth Teréz.

— Hát az a két gyerek?

— Az enyém.

— Mind a kettő?

— Ikrék.

— Miből él?

A beteges, vézna asszony színtelen arcán két három fényes csikban futottak alá a könyvek.

— Az édes anyám ringyet-rongyot árul a piacon... Én meg tudok dolgozni.

— Hát a gyerekek apja?

Száraz melle csak hogy ketté nem repedt a görcsös, elfojtott zokogástól.

— Elszökött.

— Miért?

Az anyja lenéz a két csecsemőre.

— Megijedt ezektől.

— Miért nem megy tisztességesebb emberek közé lakni?

— Nem fogadnak be sehová...

S megint ránéz az alvó ikrekre:

nás, amint a magyar pénzügyminiszter exposéjában jelezte, aképp fog történni, hogy az államjegyek helyébe 80 millió forint tiz koronás bankjegyekben, 32 millió forint pedig öt koronás ezüst pénzekben jön forgalomba. Ennek folytán egy javaslatot tiz koronás bankjegyek életbeléptetésére, egy másikat pedig öt koronás ezüst pénzek veretésére és kiadására dolgoztak ki. Végül megállapítottak egy törvényjavaslatot, amely az új törvények folytán szükségessé lett változásokra, illetve a két ország közt fennálló érmeszerződésre vonatkozik. Ezek különösen megállapítandó javaslatok. Ezekon kívül azonban a két kormány külön-külön is fog néhány javaslatot előterjeszteni.

* **A külügyek elsikkasztására** vonatkozólag, egy bécsi értesülés azt mondja, hogy a külügyekre vonatkozó passzus kihagyása korántsem a miniszterelnök kezdeményezésére történt, (ő ellenkezőleg rendkívül terjedelmes külügyi passzussal utazott fel Bécsbe.) hanem Goluchovszky gróf külügyminiszter egyenes kívánságára, aki értésére adta Bánffy Dezső bárónak, hogy legjobban teszi, ha a külügyeket átengedi az illetékes forumnak, vagyis a külügyminiszternek és a delegációnak. A másik feltűnő jelenség a trónbeszédben, a „monarkia két részének“ említése, eltérőleg az október 6-iki trónbeszédétől, melyben ez a passzus állott: „az uralkodásunk alatt álló többi királyságok és országok.“ Az eredeti szövegen tett eme változtatásokat szelvényben úgy magyarázzák, mint a magyar kormányelnök engedékenységet a közjog terén s azért természetesen még liberális körökben is nem a legenyhébben ítélik meg eljárását.

H i r e k.

Pécs, 1896. december hó 1.

A házörző eb.

Tamás bátyánk konstataulta, hogy a lapok állandó rovatát képezik a betöréseknek s feltétlenül szükségesnek tartotta egy házörző eb beszerzését.

Legcélzertűbbnek vélte egy buldog megvételét. Vett is egy feltűrt orru, vérszomjas kinézésű, fogvicsorgató bestit.

— Ezek miatt, mert ha megéheznek és sirnak...

Aztán előállt a huszonharmadik, vagy huszonnegyedik lakó! egy Réz Tipi nevű nagyfejű mellbeteg csavargó, a ki folyton köhögött.

— Én otthon sem voltam.

— Hol voltál?

— Csontot szedegtettem a szeméten.

— De te éppen az öreg vízholdó szobája mellett lakol. Tudnod kell valamit a dolgról.

Az izgékény, ingerékény csavargó a fulladásig köhögött s dühösen szólt:

— Nem tudok én... De úgy kell neki.

— Miért te?

A mellbeteg csavargónak kidülledt a szeme s odamutatott a nyomorult társaságra.

— Minek jön közénk lakni annyi tömördek pénzzel?

Panaszos, fojtott kiáltás hangzott erre valahonnét.

— Ni, a Rika! rikácsolt rekedten a száraz, fakó legény, a balra nyiló ajtó felé fordulva, s az arca egyszerre borus lett.

Rika odabent még egyet kiáltott, aztán kibujt az ajtón. A szép formás gyereklány, kopott, itt ott kettészakadt perkáruhában, mezitelen rózsaszínű lába kicsi papucsban, a szoknyája lecsüngő rongyával dörzsölte a szemét.

Tamás bátyánk felesége elrémült, a mikor a kutyát neki megmutatták.

— Reményem, hogy ezt a vadállatot nem hagyod szabadon, mondá férjének. Ez még letorkol valakit!

— Azért vettem, hogy a betöréssel foglalkozó uraságokat letorkolja.

— Vagyonunkat megvédeni jogunkban áll, de hogy embertársaink életét veszélyeztessük, ahhoz már nincsen jogunk.

— Embertársaink becses élete mindaddig biztonságban van, míg konyhánkban, avagy az éléskamarákban nem szimatolnak, — felelt Tamás bátya. Egyébként az előszobában hosszú láncra verem s ha a tolvaj urak jónak tartják betörni, úgy az ő dolguk a következmények felett tündödni.

Egy hónapon át perlekedett a kutya felett a házaspár. Tamás bátyánk tul érzékenynek találta nejét, míg a néni oknélküli vérszomjúsággal vádolta az urát.

*

Egy sötét viharos éjszakán felveri a néni a bácsit, azt állítva, hogy tolvajnak kell a házban lenni. Jól hallotta, midőn kinyitották a konyhaajtót.

— Hát iszen akkor a kutya már le is fülelte s minden rendben van, dörmögött az öreg ur, ki mit sem hallott s ráadásul nagyon álmos is volt.

— Tamás, felelt a néni szigorú hangon, én nem maradhatok nyugton akkor, a mikor tudom, hogy a szomszédban egy ember életéről van szó. Ha te nem megszsz, megyek én!

— No, no, dörmögi Tamás bátya, nektek asszonyoknak egyéb dolgok sincsen, mint éjnek idejében tolvajokról álmodni.

Aztán lassan felöltözött s lement a konyhába.

A néninek alighanem igaza volt, mert az előszoba ablakai tárva nyitva állottak s a konyhában egy mécses gyér lángja vetett világosságot. Tamás bátya nesztelenül lépkedett a csak betámasztott ajtóhoz s a nyíláson át látta, hogy a gyanús éjjeli vendég kényelmesen ül az asztalnál s nagy buzgósággal falatozza fel a maradékételt s mellette szabadon, a legbárgyubb pofát vágta, farkát (már ha az a kis csont annak nevezhető) csóválva, ül a híres, rettegett kutya. Bátyánk nagy csodálkozásában, nagy dühében akaratlanul is felkiáltott:

— Hogy az a menydörgős menykő...

— A tolvaj vállamgyorsan az ablaknál terem s azon kiugrik.

— No, Rika, — ugrott hozzá izgatottan Réz Tipi s elfogta a fojtogató köhögés.

— Meghalt.

A rongyába sirta bele Rika azt, hogy meghalt. Hideg lézárócsapott át az üres szobában.

— Na, itt van ni — kiabált rekedten Réz Tipi — holnap temetünk. Ki fizeti a papot?

Benyomultak valamennyien a szomszéd üregbe. Rika odavitte a cserépmécsest a sarokba, a hol széles zsákponyva volt leterítve zörgő kukoricahajra.

Réz Tipi odaugrott mindjárt a halott fejéhez. Izagatta a fekvésében, felsimitotta a haját. El nem mozdult. Szinte ráhajolt a holttestre, átölelve tartotta, mintha valami közeledő veszedelem ellen akarta volna védeni.

A biztos odalépett.

— Nézzük csak! Emeljétek föl.

Rendelkezett, hogy a kórházba vigyék. Réz Tipi azonban ezt nem engedte, felugrott, elkezdett lármázni:

— Ne vigyék azt innét, a mi halottunkat, eltemetjük szebben, mint ott... Ez nem kutya, ez az én öreg cimborám.

Rika leereszkedett az apja mellé. Csen deszen sirdogált.

— No, no... vigasztalta a beteg ingerült legény.

Másnap elvitte T. bátya a kutyát volt tulajdonosához s így szóló hozzá:

— Mit gondolt uram, hogy est a dögöt miért vettem meg öntől?

— Ugy emlékszem, hogy önnek egy jó házőrző kutyára volt szüksége, felelt a kutyatenyésztő.

— Szép, hogy ilyen pompás emlékező tehetsége van uram, szól Tamás bátya visszafojtott haragjában. De én nem kértem egy olyan kutyát, mely betörőkkel cimborál; nem olyat, mely az első tetten ért tolvajnak, nehogy valamiképpen elunja magát, társaságába szegődik és segít neki maradék vacsoránkat megenni!

Ezek után elmesélte az éj történetét.

A tenyésztő beismerte, hogy ok van a panasza.

— Mondok önnek valamit, mondá. Az ebet a fiam dresszírozta s valószínűleg azon volt, hogy azt a patkányvadászatra, semmint tolvajfogásra tanítsa. Hagyja itt a Bullt s biztosíthatom, hogy másfél hét múlva rá sem ösmer.

A kitűzött időben visszakapták a kutyát.

— Most már jó, szóló a tenyésztő. Nem tartom elsőrangú talentumnak, de úgy gondolom, hogy kötelességeit kellőleg beléje vertem.

Tamás bátyánk, nevéhez méltóan tamaskodott s kísérletezni akart. Felfogadott egy vállalkozó szellemű atyafit. Ennek a tolvajok szabálya szerint be kellett a konyha ablakán mászni; a kutyát ezalatt láncon tartották. Bull nyugodtan maradt, míg az atyafi a konyhába be nem ugrott; e pillanatban oly dühvel tört az emberre, hogy ha a lánc nem lett volna ökörlánc, a betörőként szereplő emberben nyomban száz forintnyi kár esik.

A kísérlet tehát sikerült; most már nyugodtan fekhettek le, míg a betörők biztonsága jelentékenyen alászállott.

Hónapok teltek el, míg végre megint jelentkezett egy tolvaj. Ez alkalommal nem lehetett kétségben a házaspár, mert a konyha felől éktelen lárma hallatszott.

Tamás bátya felkapta revolverét s rohant le, utána a felesége.

A konyhában asztal, székek feldöntve, a padlón pedig egy férfi hevert segélyért kiabálva. Bull gallérjánál fogva tartotta leszorítva. Bátyánk az ösmeretlen ember füléhez tartá fenyegető szavak kíséretében

Főlemelték a halottat. Réz Tipi odaugrott belekapaszkodott, hogy ő nem engedi.

Az ő a halott fekvőhelyéről felkapott egy nagy bugyellárist.

Ehol a pénz ni. Valaki elkiáltotta magát:

— A vén közőrűs a tolvaj!

— Az volt: a pénz, a szegény vízfordó pénze, a halott feje alatt. A lopott pénz.

Az ártatlanok csoportja elkezdett üvöltöni. Rika fölugrott, láb verte ki az arcát, megrettenve röködött hosszú szempillája égő szeme fölött; mi fog most történni?

— Ejha, öreg. A másvilágra is utiköltésig kellett, vén tolvaj!

A banda elborulva hallgatott. Nesztele nélkül vonultak félre.

Rika odabukott a biztos elé:

— Nem az apám... Ő nem tudta.

Odaállt a szoba közepére Réz Tipi, a csavargó és szétvetette a lábát s nyers, rikácsoló hangon, de a melyben a megindulás rezgett, kiabált:

— Látja az ur... Temetünk, pénz kellett... Én loptam, no! Én!

Künn tiszta téli hajnal basadt. Rika odacsuszott térdén a halott fejéhez, összekulcsolta a kezét és elmondta a miatyánkot.

Ah, ez a megváltás; az utolsó lopásért nem lesz a vén tolvajnak semmi baja odafönt.

Békefi Antal.

fegyverét; botjával az ebet iparkodott lessorítani. Végre es sikerült; ugyanakkor csavarta fel a néni a gást.

Ekkor vették észre, hogy rendőrrel van dolguk.

— As égre, kiáltott fel Tamás bátya, hogyan került ön ide?

— Hogyan? felelt a jámbor neheztelő hangon. Kötelességem teljesítésében. Láttam, hogy egy ember bemászik az ablakon, én követtem.

— Megcsipte?

— Megcsiptem-e? Hogy és miként? Ha ez az átkozott eb torkon nem ragad akkor igen; de a kutya rám rontott s mig én vele viaskodom, a gazember rágyújtott a pipájára s a legnagyobb kényelemmel sétált ki az ablakon.

Tamás bátya rögtön elhatározta, hogy tul ad a kutyán; de ez ellen a neje tett kifogást, mert megkedvelte az egyébként jámbor Bullt. Hogyan is lett volna Bull képes a két férfi között a tolvajt megkülönböztetni!?

Napirend 1896. december 2-án

Naptár: szerda, dec. 2. — Róm. kath.: Bibianna. — Prot.: Aurólia. — Görög-kel.: (nov. 20.) Prokl. érs. — Zeidó: Chanuka 27, — Nap két 17 óra 14 perckor; nyugszik 8 óra 53 perckor — Hold két 4 óra 23 perckor délután nyugszik; 1 óra 45 perckor éjjel.

Időjárás: hőmérséklet fagypontra; légnymás 749. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változás nem várható.

Színház: „Ifjabb Fromont és idős Riser.”

— **(Városi tűzifa.)** A városi főerdőmester jelentette a tanácsnak, hogy nincs módjában azt a nagy famennyiséget, a mit egyesek a városi erdőkből megrendeltek, hogy beszállíttathassa rendeltetési helyére, mert fuvarosokat aranyért sem lehet kapni. Nem maradt e szerint egyéb hátra, mint az illetőket, a kik a városi számvéői hivatalban rendeltek fát és az érte járó összeget le is fizették, ez uton is figyelmeztetni, hogy a befizetett összegeket holnaptól fogva visszavehetik, mert a város csak úgy képes egyelőre fát kiszolgáltatni, ha a vásárlók gondoskodnak a hazaszállításról. Egyelőre tehát, míg e tekintetben az állapotok nem változnak, a városnál tűzifára csakis úgy fogadnak el megrendeléseket, hogy a beszállításról a megrendelők tartoznak gondoskodni.

— **(Adomány.)** Ruepprecht János, a pécsi önkéntes tűzoltók Nesztora, a pécsi önkéntes tűzoltó testület kebelében létező baleset-alaphoz 25 frttal járult.

— **(Az aszfalt.)** Hogy mennyire elhibázott dolog volt a városház előtti piaci térség kocsiútjának a kiasszfaltozása, a nyári záporokon kívül most így téli időben kétszeresen van bizonyítva. Vasárnap az olvadásos időt hirtelen követte a fagy, midőn a vízfolyókák, melyek a városháza előtt nagyon is kis mederre vannak fogva, alaposan befagytak. És ebben rejlik az állandó kalamitás, mert a hegyekről folyvást folydogáló víz lefolyást nem találván, az egész kiasszfaltozott térséget mesterséges korcsolyapályává változtatja, a mit sokkal olcsóbban lehet létesíteni másutt, mint a város kellős közepén, a hol bizonyára gyakori kilátásaink lehetnek lábtörésekre és más egyéb aféle kellemetlenségekre, melyeket az orvosi tudomány ficdag és folytonossági hiány elnevezéssel szokott jelezni. Főlhívjuk reá a tanács és a mérnöki

hivatal figyelmét, hogy eszeljen ki e helyen más minőségű vizvezetési módot, vagy ha nem képes, állítsa vissza az előbbi veszélytelen állapotot. Hisz tudvalevőleg a biztosító társaságok magasabb percenteket szednek a pécsiektől, mint más városbeliektől, ha magukat baleset ellen óhajtják biztosítani. Példa reá a mi derék rendőrbiztosunk, Selényi Antal, a ki félőre 7 frtot fizet, míg Budapesten ugyanolyan rangfokozatu uriembertől ugyanas a biztosító-intézet csak 5 frtot esed. No mert hát a statisztika bizonyítja, hogy esées e hazában legtöbb sánta, vagy sántikáló ember Pécsen van. A mi magisztrátusunknak pedig nem az a föladata, hogy növelje ezek számát.

— **(Kórházba kíváncszott.)** Ösv. Blumné, szül. Blau Mária, a pálinkás lebujaik állandó alakja, aki állandóan lopásból és abból él, amit ilyen uton-módon szerez, ma reggel egyik Jókai-téri emberirtó üzletben annyira be talált nyakalni a geberduszából, hogy összeesett. A kórházba szállították a szeszkeszvel enyveskezű delnőt.

— **(Pórnáljárt dohánycsempész.)** Waldhauser Sándor, pipás körökben előnyösen ismeretes félszemű szüzdohány kereskedő alaposan megjárta a tegnapi mára virradó éjszaka. Ugyanis nagybőnyiségű, jófajta szuloki leveles dohányt akart tengeren beszállítani megrendelőinek a szigeti vámon keresztül, ahol azonban azt a tévedést követte el, hogy se szó, se beszéd, vámfizetés nélkül egyszerre nekieresztette a gyepőt, kőszibőjük vágott a görhesekeknek, s a fogyasztási felügyelőnek kellett jó darabon utána loholni, míg végre nagynehezen két rendőr segítségével fel tudta tartóztatni. Alapos szemle alá vétén a kocsi tartalmát, két métermását meghaladó dohányt találtak a pokróc alatt. A fináncok vették pártfogásuk alá a dohányt, kocsit, lovakat és gazdájukat legnagyobb bánatára a trafikot nem fogyasztó uraknak.

— **(Változások a kultuszminisiteriumban.)** Tanügyi körökben az a hír van elterjedve, hogy a jövő év januáriusában a kultuszminisiterium középiskolai osztályában nagy személyváltozások fognak történni. Klamarik János minisiteri tanácsos, a középiskolák ügyének vezetője, hosszas szolgálata után nyugalomba vonul. Helyét Hóman Ottó pestvidéki tankerületi főigazgató foglalja el. Pestvidéki tankerületi főigazgató Szieber Ede jelenlegi kassai főigazgató lesz. Szieber helyére jön Dunay Ferencz, a besztercebányai tankerület főigazgatója. Ennek helyére pedig Spitko Lajost, a székesfehérvári tankerület főigazgatóját tessik át.

— **(Kilopták feje alól a párnát.)** Lápafő tolnamegyei községben Környe Mihály gazdaember ágyából, éppen mikor a gazda boldogan szendergett rajta, kilopták a párnát; ami még nem lett volna olyan nagy baj, ha a gazda 207 frtja nem lett volna benne. Feljelentésére a tettest csakhamar kézrekerítették a csendőrök, aki nem volt más, mint a gazd'uram sógora, névszerint Fábian Gergely ugyanottani lakos, akinél házkutatást tartva, a csendőrök hiánytalanul megtalálták a 207 frtokat. Az úgy azóta a járásbiróság-nál van.

— **(Vesszedelmes sertések.)** Poytondi István tolnai dísznókupec a paksi országos vásáron faddi, gerjeni és dunaszentgyörgyi embereknek eladott mintegy 30 darab sertést, melyeket alig hajtottak ezek haza, bucsut mondtak az árnyékvilágnak anélkül, hogy hentesre lett volna szükség. A járási állatorvos konstatálta, hogy ezek a sertések kivétel nélkül sertésvészben hullottak el, miért is a kupec visszaadni tartozik a döglött sertésekért kapott pénzt a gazdáknak.

— **(A hol nem kell se pap se templom.)** Furcsa állapotot teremtett a lefolyt képviselőválasztás Tamási tolnamegyei községben, a hol tudvalevőleg gróf Apponyi Géza néppárti jelöltet erős küzdelem után leverte Rátkai László függetlenségi és 48-as párti jelölt. A választások óta nagy az elkeseredés a nép között s hogy az ellentétek milyen mérvet öltöttek s milyen ferde irányt vettek, mutatja az, hogy a múlt vasárnap tartott római katolikus hitközségi ülésben, midőn a tanítók fizetésének rendezését tárgyalták, a hitközségi tagok közül többen ki jelentették, hogy nekik nem kell se templom, se pap, se mester. A fizetés rendezésének természetesen ellent mondtak, mibe azonban a kir. tanfelügyelő is bele fog szólni.

— **(Fatolvajok.)** Ifjabb és idősb Patka József, valamint Csuti Sándor tótkéri lakosok valamelyik holdvilágos éjszaka a Bischitz Zeigmond bedegi erdőjében már előre kiszemelt három szál sudár, szerszámnak való fát kidöntöttek s midőn hazafelé akarták szállítani, a csendőr őrzője által meglepettek s a fát ott kellett hagyniok, ugyancsak a lovaikat is, míg ők maguk a község házában kaptak enyhet adó szállást ideiglenesen, hogy onnét a szolgabíróshoz kísérjék át őket azok a bizonyos kakastollas vitézek.

— **(Az anyakönyvvezetés Szegzárdon.)** Az anyakönyvvezetés életbeléptetésekor dr. Hirling Ádám városi főjegyzőt rendes, Mehrwerth Sándor jegyzőt pedig helyettes anyakönyvvezetőnek nevezték ki. Rövid idő alatt bebizonyosodott, hogy a ki nevezett anyakönyvvezetők csak úgy képesek a 15.000 lelket számláló város anyakönyvi teendőit elvégezni, ha tulajdonképeni hivatásukat elhanyagolják. Ezért mind a két anyakönyvvezető le is köszönt állásáról, mire a belügyminisiter 600 forint évi fizetéssel Bati János nyugalmazott kisededővót nevezte ki. Bati most szintén lemondott állásáról, mivel a reá maradt nagybőnyiségű hátralékok és a folyton szaporodó teendők elvégzésére képtelen.

— **(A barcsi ipartestület)** mint tudósítónk írja, múlt hó 28-án tartotta táncestélyét, amint már a meghívók kézbesítésénél jeleztük, egy beszerzendő testületi zászló költségeinek fedezésére. De amint látszik, iparosaink nem reflektálnak egy ilyen zászlóra, vagy ha igen, akkor legalább is másokkal akarják azt megfizettetni, mert csakis ilyen felfogásra enged következtetni az a közönyösség, melyet iparosaink saját rendezte mulatságuk iránt tanúsítottak. Mert szégyelve bár, de be kell vallanunk, hogy a megtartott mulatságon összesen nem jelent meg tíz iparos család, pedig vannak ám derék és

intelligens iparosaink, még pedig tekintélyes számban, de hiányzott itt épúgy a mester, mint a segéd és ha a hivatalnokai ker a kereskedő ifjúsággal nem jelenik meg, hát hisz a mulatságot legényember hiányában bajosan lehetett volna megtartani. Es pedig nagy kár lett volna, mert volt ott sok mulatni vágyó szép asszony és táncolni szerető szép leány, kik nem szivesen vették volna az esetleges visszavonulást. No de ennyire nem került a dolog, mert ami az erkölcsi sikert illeti, az ellen senkinek sem lehet kifogása, tartott a tánc és mulatás jó cigány mellett virradtig. Szünóra alatt Oberitter Adolf testületi elnök rövid szavakban köszönetet mond a megjelenteknek, hogy szivesek voltak a szegény iparosok célját elősegíteni és megjelentükkel némileg hozzájárulni, hogy a tervbe vett zászlót a testület beszeresheti, ha ez nem sikerült, azzal csakis az iparosokat vádolja, kik elég rosszul, előtte ismeretlen okból teljesen távol maradtak. Szóló különben poharát üríti a társaság egészségére. A mulatság anyagi sikeréről az elmondottak után fölösleges szólni. csupán csak azt jegyezzük meg, hogy a testület bajosan fogja azt a zászlót fölszentelni, melyet a mulatság tiszta jövedelméből beszerezni óhajtott.

— **(Országos vásár Dombóvárott.)** Tegnáp tartották meg Dombóváron az András napi vásárt. Hideg kemény idő volt ez alkalommal, az utak csont keményre fagytak és így eljöhettek a vásárra azok is, akiket különben a nagy sár máskor akadályosított. Ugy a kereslet, mint a kínálat meg lehetős nagy volt. A ruhaneműeket keresték különösen, részint mivel látják, hogy az idő nem „tréfál“, részint mert karácsony szent ünnepe is közeleg, akkor meg hát „ujba“ kell mindenkinek öltözni — már tudniillik aki teheti. Lábbeliek közül a csizma meg a facipő (klumpa) örvendett leginkább a keresletnek. Csizmát a magyarok, a klumpát a németek (svábok) vették, mivel tudnivaló, hogy Tolnamegyét úgy a magyarok, mint a németek szép számmal lakják. Élvezet volt nézni, milyen szép sorba állította a klumpákat az árulójuk, olyanok voltak ott mint a rákok. Hej! de sok csete-paté lesz majd otthon a kis falujokban, a mikor néhány huncut suhanc el fogja a klumpákat cserélni egymás között — amint a templom ajtó előtt szép sorba oda lesznek állítva — és amikor haza akar a klumpa gazdája menni, akkor látja majd hüledezve, hogy nem az ő lábára való, mert egyik kicsi, a másik meg nagy; hej, akkor van ám az igazi imádság . . . végül úgy össze vesznek a klumpa tulajdonosai maguk között — a visszacserelésben, hogy egymást ütik a klumpával — itt aztán már öröm nézni! — Hanem a szarvas marhákat meg a lovakat nem igen vették, de a sertést annál inkább, mert hát enni kell télen is!

— **(Bossza.)** Régi haragosa volt Szegzárdon Szkerkó Józsefnek Kuti András, rég fenyegette, hogy csak kerüljön egyszer eléjibe, majd megkezerüli. Az alkalom végre az elmúlt vasárnapon megjött, a mikor Szkerkó uram a kocsmából jött kifelé s szembe találkozott Kuti Andrásal; ez utóbbi farkos botjával kezdte érdekelni Szkerkót s midőn

már a földre teperte, elővette bugyli bicsekáját a assal jól össze-vissza szurkálta. Szkerkó a kórhásba, Kuti a kóterba került.

— (Lopás.) Horgos György tótkeszi lakos padlásáról szombatról vasárnapra virradó éjjel elloptak hat szák árpát. A csendőrök a tettest Keszár György szintén odaváló lakos személyében még másnap reggel kézrekerítették, a kinek hombarjában megtalálták a hat szák árpát kevés híjával, amit a „Nyakigláb“ boltos vett meg tőle egy kis toroköblögetőért. Keszár a lopást beismerte, miért is ügyét áttették a bírósághoz, a hol a boltost is meg fogják büntetni.

— (Tea esély.) A „Mohácsi Isr. Nőegylet“ f. é. december hó 12-én a „Mohácsi Iparosok Olvasókör“ termeiben fényesen igérkező sártkörű tea-esélyt rendez. Belépő-díj személyenkint 1 frt, családjegy 2 frt 50 kr. Felülfizetéseket köszönettel fogad és hírlapilag nyugtáz az egyleti elnökség.

— (Tiszti orvosi vizsgálat.) Dr. Löwy Jakab tb. járásorvos a tiszti orvosi vizsgát a lefolyt héten Budapesten sikerrel kiállotta.

— (A mohácsi közkórház megnyitása.) F. é. december hó 10-én nyitja meg ünnepélyesen Szily László vármegyénk alispánja — kinek nevére a közkórház nevére is nyerte — Mohács nagyközség ujjonnan épült gyönyörű kórházát, a mikor ünnepélyesen helyezi el az épületben a zárkövet is. Az ünnepély az alispán megnyitó beszédével fog kezdődni, Margittay Péter

vármegyei bizottsági tag és Mohács városi képviselő ünnepi szónoklata fog következni. Az ünnepélyt bankett zárja be a casinó nagytermében, melyre egy teríték 2 frt bor nélkül.

— (Szétrobbant gőzmozdony.) Dunapentelén nagy szerencsétlenség történt tegnap, mint tudósítónk írja. A fejér- és tolnamegyei helyi érdekű vasutak ottani állomásán szétrobbant egy agyagvonat mozdonya a a robbanás megölte a mozdonyvezetőt és fűtőt, a vonattal utasó Elkán mérnököt pedig súlyosan megsebesítette. Az óriás erővel történt robbanás nagy kárt tett a vonatban és a vasuti építményekben is.

— (Új rend a toloncozás körül.) A belügyminiszter rendeletet intézett a városi hatóságokhoz, melyben föl hívja ezek figyelmét ama régi gyakorlat megszüntetésére, mely szerint minden ugynevezett szemérmes szegényt ellátnak kényeszer utlevéllel, ha ezeknek utazni való kedvük van, vagy kifognak az aprópénzből. Jövőben ezt nem tűri el a belügyminiszter, mert ez által indokolatlanul megkárosítják a vasutat, és csakis akkor szabad kényeszerutlevelet kiállítani bármely hatóságnak, ha előbb rendszeresen lefolytatott tárgyalás folytán kiderült, hogy az illetőnek a városból való eltávolítása a toloncozási szabályrendelet megfelelő szakaszain alapszik. Ily módon tehát a rendőrség nem osztogathat többé szabadjegyeket még azoknak sem, akik nem állják igénybevenni az efféle alkalmatosságot.

Alkalmi vétel túlhalmozott raktár-nál fogva mindenféle tárgyak egész külön csoportban u. m. valódi esüst és china esüst, consoldissak, serlegek, korsók, falidissak, írókézszetek, kenyérkosarak, tortalapok, gyertyatartók, asivar, szivarka dobosok és szipkák stb. mélyen lecsökkent áron, de azért a tárgyak mégis művészies kivitelben kaphatók Schönwald Imre ékszergyárosnál Pécsen Király (főutca) Hattyu épület.

Művészet, irodalom.

☉ Jókai Mór. Országos feltűnést keltett a napokban az a levél, a melyet Jókai Mór karcagi választóíhöz írt, bucsut mondva benne a politikának, a melyet fényes szellemével oly sokáig szolgált. Az őss poeta visszavonul íróasztalához, dolgozó szobájába, a melyhez mint tudjuk, hű maradt politikai pályafutása alatt is. Babérai, melyeket mint szónok és mint törvényhozó szerzett, ha nem is hervadnak el egyhamar, de örökké nem tartanak; míg az a kossoru, a melyet a magyar nemzet írói érdemeinek elismeréseképpen lábaihoz tett, örökzöld marad akkor is, a mikor az az egész korszak politikai küzdelmeivel együtt már a históriáé lesz.

As irodalom tehát visszakapta Jókait, a ki hála a fölöttünk örökös gondviselésnek ma is még szellemi jelességeinek teljes birtokában írja elbűvölő történeteit. Ragyogó mult és ragyogó jelen! A kiválasztottak közül is csak keveseknek adatott meg a léleknek ez a rugalmassága, a poesisnek ez a kifogyhatatlan aranybányája. Jókai szinte megifjodik munkáiban, a fiatalok versenyé-

A kapitány későn reggelizett és Wanda látogatása által is hátráltatott a kilovaglásban; így esett, hogy mire az urak, kik lovaikat lépésben vezették, a nagy töhöz értek, a kocsikorzó már tetőpontját érte el. Be láthatatlan tömege a kocsiknak és lovasoknak töltötték be a legkedveltebb utakat és fasorokat, hogy a szabadban való rövid tartózkodás után visszatérjenek a városba.

A kocsik és sétálókkal tömött e terek nem voltak alkalmasak a lovak „magasabb iskolázottságát“ bemutatni, és Cavaroc, ki kedvence paripáját szívesen „dolgoztatta“, azt az előterjesztést tette barátjának oly gyorsan, amint csak lehet egy kevésbé élénk utat fel keresni, hol az ember gyors iramban galoppírozhat, a nélkül, hogy a sétálók sorait fenyegetné, például a Long-Camps-i alleéba, vagy az Allée de la Reine Marguerite-be.

Jonvillenek nagyon kényére volt, hogy kiszabadult az emberáradatból s hogy végre megeresztheti paripája kantárszárát. A fényes hintók, melyek mellette elrobogtak a szép nők, akik a kocsiban ültek, nem érdekeltek a fiatal diplomatát.

A kocsi-tömkelegből alkalmas pillanatban éppen egy szabad mellékutra akartak ugrani, mikor két pompás félvértől vont fejedelmi Landauer robogott el mellettük. Majd hogy le nem rántotta paripájáról a kapitányt, aki olyan cifra áldást küldött a hintó gazdájára után, hogy az visszatekintett.

Cavaroc nem ijedt meg a szeme villogásától, hanem még folytatta a mondókát:

— Igen, igen, az ön kocsisa csapnivalóan ügyet-

rac sem lesz ebben melletted. Fogadd meg a tanácsomat és ne törődj az egész dologgal. Lovagoljunk ki együtt a boulognei erdőbe, neked sem árt a friss levegő.

Jonvillenek semmi kedve sem volt a sétára, de Cavaroc kinyitotta az ablakot, hogy a lovai után nézzen.

— Már felnyergelték a paripákat, ne okossunk felesleges fáradságot az inasunknak. Különbben sem tudjuk, hogy nem-e tudunk meg valami újat lovaglás közben.

— Csak nem gondold ezt komolyan?

— Egész komolyan — válaszolta a kapitány. Ha te otthon, a kandalló mellett csücsülsz, vagy a minisztériumban politikai értesítéseket fogalmazol, akkor aligha tudsz meg valami újat.

— De sétalovaglás közben sem.

— Miért volna kizárva? — Bizonyára találkozni fogunk olyan ismerősökkel, akiknek már tudomásuk van a báléj cselekményeiről.

— Vitrac nagyon ismert személyiség, akinek a házimulatságáról nagyon sokat beszéltek a Clubban is. Én is sok olyan embert ismerek, akik meghívókat kaptak a kétségtelenül nem egy van köztük, aki a meghívást el is fogadta.

— Ezeknek a feltevéseknek ingoványos az alapjuk.

— Lehet. Ha csakugyan nem tudnánk semmi új hirt sem beszerezni, akkor legfőleg az egészségünknek használj egy kis sétalovaglással, eltekintve attól, hogy egy ilyen szép napon Páris valamennyi szép asszonya, leánya az erdőben van.

— Nem a kecségető kilátások miatt fogadom el

ben ő még mindig a legyőzhetetlen Goliáth. Főszásados hihetetlenül termékeny munkásság után, gyűjti az anyagot és dolgozik újabb ötven esztendőre.

Mi mindent várhatunk még tőle most, hogy a politikától teljesen visszavonult s egész idejét a Mussák társaságában tölti! Összes munkáinak jubiláris kiadása száz kötetre volt tervezve; de mintha Jókai ezt a keretet szűknek találta, mintha neki még legalább száz kötet megírni valója volna!

És ő birni fogja. Van ehhez az emberföltötti munkához emberföltötti ereje, a mint-hogy Jókai neve már ma is lassanként mithikus fogalomná válik, jövő századok irodalom buvárai pedig bizonyára ki fogják sütni, hogy nem is egy Jókai írta ezt a tömörked szép Jókai-regényt, hanem legalább is tíz.

Hisz mi magunk is úgy vagyunk vele! A mikor összes műveinek gyönyörű kiadásából újabb és újabb sorozatokat olvasunk, el se tudjuk képzelni, hogy ennek még folytatása is lehet és hogy a vállalat, mely kibocsátja, még csak felén van nagy munkájának. — Hogyan, kiáltunk fel önkéntelenül; együtt látva ötven kötet Jókait — marad még valami a hátralevő ötven kötetre?

Csak később jut eszünkbe, hogy mennyi sok gyönyörűségecs órákat köszönhetünk majd! Mert bátran merjük állítani, hogy a mily elképzelhetetlen dolog, hogy valaki Jókait egyszer sem olvasta, épp oly elképzelhetetlen az is, hogy valaki Jókai regényeit csak egyszer olvasta. A mi írófejedelmünk azok közé a lángelmék közé tartozik, kikkel nem lehet betelni, a kiknek köteteit elülről kezdjük olvasni, ha végéhez értünk.

Kincs az az ötven kötet Jókai, a mely összes műveinek gyűjteményes vállalatából már eddig megjelent s szinte kicsinyes do-

lognak látszik e munka olcsóságáról beszélni akkor, a mikor minden művelt ember tudja, hogy egyuttal megfizethetetlen nemzeti kincset szerez meg a vevője. Jókai könyvei igazán azokhoz az irodalmi termékekhez tartoznak; a melyek „egy magyar család könyvtárából sem hiányozhatnak” s csak hálások lehetünk a Révai Testvérek Irod. intézet részvénytársaságnak, a mely módot nyitott a kevésbé tehető polgári családoknak is arra, hogy könnyen törleszhető havi részletfizetések útján est a monumentális, örök időkre szóló művet megszeressék.

Es a vállalat a mi ismételt ajánlatunkra talán nem is szorulna — mert hisz maga kínálja legjobban önmagát — de mégis szükségesnek tartottuk felhívni rá olvasó közönségünk figyelmét most a karácsonyi könyvvásár idején. Múló becsü olvasmányok helyett — egy darab halhatatlanság! Becsesebb karácsonyi ajándékot Jókai összes műveinél el se tudunk képzelni!

○ Verne Gyula összes munkái, új olcsóbb diszkiadás. Kiadja a Franklin Társulat. A nagyhirű francia szerző műveinek ez új kiadásában már hét munka jelent meg, az egyedüli kiadás, mely a francia eredeti képekkel érdekesebbi a köteteket. Most a nyolcadik munka kezdődik meg az 53—55-ik füzetekkel: A Robinsonok iskolája, regény, franciából fordította Visi Imre. Második egyedül jogositott magyar kiadás 50 képpel. Verne minden regénye az ismereteknek annyi gazdagságát, az előadás annyi érdekfeszítő tulajdonságát foglalja magában, hogy a felnőttek és az ifjuság közt méltán elterjedtek. Összes munkáinak kiadása mind díszes kiállításuknál, mind tartalmuknál fogva érdemes ünnepi ajándékokul, s a közeledő ünnepekre a könyvpiac egyik érdekessége. Kéthetenként egy egy füzet hagyja el a sajtót. Egy füzet

ára 20 kr. Díszes bekötési táblák kötetenként 40 kr. Megrendelhető minden könyvárusnál.

○ Kvóta volt a jelszó a most megejtett országgyűl. képviselők választásakor, s az illető jelöltnek e kérdésbeni álláspontja többnyire döntő befolyással is volt megválasztására. Az eredményt láthatják tisztelt olvasóink egy az imént „Az 1896—1901-i orsz. képviselő választókerületek térképe” címe alatt megjelent igen érdekes kártyán. Ezen kártya magában foglalja Magyarország összes választókerületeit, pártok szerint színezve, valamint az illető képviselők neveit, továbbá a képviselőház felosztása idejéből pártállásokat, külön csoportosítva s végre látható a kártyán még egy statisztika, mely Magyarország és Budapest lakosságának hivatását és foglalkozását tünteti fel. E szép és színes kiviteltű kártya, melynek beszerzését olvasóinknak legmelegebben ajánlhatjuk, 60 kr. csekély áráért minden könyvkereskedésben, nemkülönben az összeg előre való beküldése mellett az orsz. képvis. választóker. térképe kiadóhivatalában, Bécs, VII./1. kapható.

Országgyűlés.

— A képviselőház ülése december hó 1-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén Lukács pénzügyminiszter betérjesztette a jövő évi költségvetésről s a három havi indemnitásról szóló törvényjavaslatokat. — Ezután megválasztották a Ház bizottságait. A pénzügyi bizottságba Széll Kálmán helyébe Tisza Kálmánt választották, aki a bizottságnak elnöke lesz. Végül Bánffy indítványozta, hogy a holnapi ülésen még két jegyzőt választanak.

ajánlatodat, hanem mert nem akarlak mulatságotól megfosztani, miután kijelentetted, hogy nálam nélkül nem mégy sétálni.

Öt perccel később nyeregben ültek a jóbarátok és lépésben haladtak a Bourdonnage-uton, mely a Marsmező hosszában vezet.

Ez a legrövidebb ut, hogy a Jénai-hidon és De la Muette kapun keresztül a boulognei erdőbe jussanak.

A fiatal attachénak kezdetben elég dolga volt megfékezni a tüzes paripát s Cavarocnak alkalmat adott bizelgően nyilatkozni arról, hogy milyen pompásan üli meg a lovat.

A mozgalmas élet tarka színei, eleven, vig zaja a friss levegő megfakították lelkében a sötét képeket. Érezni kezdte, hogy mégis szép az élet. Julien de Jonville joggal nézhetett szép reményekkel a jövő elé. Ha a Wandához hasonló nők körül nagyobb szerencséje volt is a természetes kapitánynak, azért őt sem hagyta egészen árván a szerelem istennője. Hibái közé tartozott tartózkodó modora s hogy megvetéssel nézett le a legtöbb embertársára, azonban még sem voltak ezek olyan természetű hibák, hogy előmenetelében megakadályozták volna.

Már fiatal legénykora óta fényes házasságot szánt neki édes anyja, a ki özvegy asszony volt s Páristól mintegy hatvan mértföldnyire, normandiai birtokán lakott egész éven át. Habár gyengéden szerette anyját s szándékában is volt kivánságának eleget tenni, még sem tudta magát elszánni, hogy bucsut mondjon a legényéletnek s egy gazdag örökös után nézzen.

Nem éppen azért, mintha Páris ezerféle szórakozásai, melyeket bőszéggel kínál a gazdag város fiatal embereknél, nagyon a szívéhez nőttek volna.

Tele marokkal vette ugyanis ki részét az örömekből, azonban semmi vigságos dologért sem tudott lelkesedni, miután alaptermészete melancholiára hajlott. Nagyon szentimentális ur volt, aki még sohasem szeretett olyan mélyen, hogy az igaz szerelmet elképzelte, mert nem talált nőt, akinek egész szívét oda tudta volna ajándékozni.

Julien de Jonville, Jaques Cavaroc barátjával ellentétben, aki úgy galoppírozott végig a szerelem országútján, ő a nagy szenvedély embere volt.

Gyakran éppen az ilyen ellentétek gyökérszállából fonódik az igaz barátság. Ezen a napon minden alkalmasnak mutatkozott arra, hogy a sötét gondolatok nehéz felhőjét szétszlassa, kék volt az ég, a levegő lanya, az erdő fái már kipattant a rügy és a nők könnyű, világos tavaszi ruhában sétáltak. Egyike volt azon ritka enyhe tavaszi napoknak, melyeket minden párisi felhasznál a sétára.

Szinte azt mondhatná az ember, hogy az egész város ünneplőbe öltözött, dacára annak, hogy hamvaszószerda régen elmúlt; és valóban a nap képe sokkal vidámabb volt, mint az utjaikat rovó mosónőknek, de elegánsabb is, mert az erdő fasoraiban zajtalanul gördülő ragyogó fogatok, igen kellemes pótlékok képeztek a mosónők zörgő, dörömbölő talyigáihoz.

Ezek szerencsések, a pénz királyai, ismét azon a helyen találták magukat, a hol délutánonként háromtól hat óráig mutatkozni szoktak.

A főrendiház ülése december 1 én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A főrendiház mai ülésében alakította meg tisztikarát. Jegyzőkké megválasztották: Cziráky János, Gál János, Latinovits, Nyáry János báró, Rudnyánszky József báró, Széchenyi Imre és Bertalan. A háznagyi tiszt betöltésénél a liberális főrendek nagy része ki akarta buktatni az addigi háznagyot, a revizionista Szapáry Istvánt és helyette Keglevich Istvánt jelölte. Nagy küzdelem után Szapáry István grófot választották meg háznaggyá 62 szavazattal Keglevich István 45 szavazata ellenében.

Ezután Császka György kalocsai érsek melegen emlékezett meg Szilávy Józsefről, a főrendiház volt elnökéről a részére jegyzőkönyvi köszönetet indítványozott. Vay alelnök erre kijelentette, hogy küldöttséget szervez, a melynek élén személyesen fogja Szilávyt a főrendek köszönetét tolmácsolni. Gyulay Pálról is meleg szavakban emlékezett meg, aki az irodalom terén megaranyozott tollát tíz éven át a főrendiháznak szentelte. Gyulay megköszönte az elismerő megemlékezést a kijelentette, hogy irodalmi elfoglaltsága akadályozza a jegyzői tisztnek további ellátásában. Ezután a főrendek megválasztották a bizottságokat.

NYILT-TÉR+)

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, —
továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorum

eredeti palaczkokban 1 frt 20 kr.

NICK A. K.-nál Pécsen,

király-utca 2. sz. és Bazár-udvar.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Egy őszi öltöny 11 frt
a Zentler-féle ruharaktárban
Király-utca 1. sz. városházával szemben.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palacska az itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elzárva.

Eddig fölülmulthatatlan!
Maager Vilmos-
féle
valódi tisztított

(törvényesen védett csomagolásban)
MAAGER VILMOSTÓL
BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszerárában.

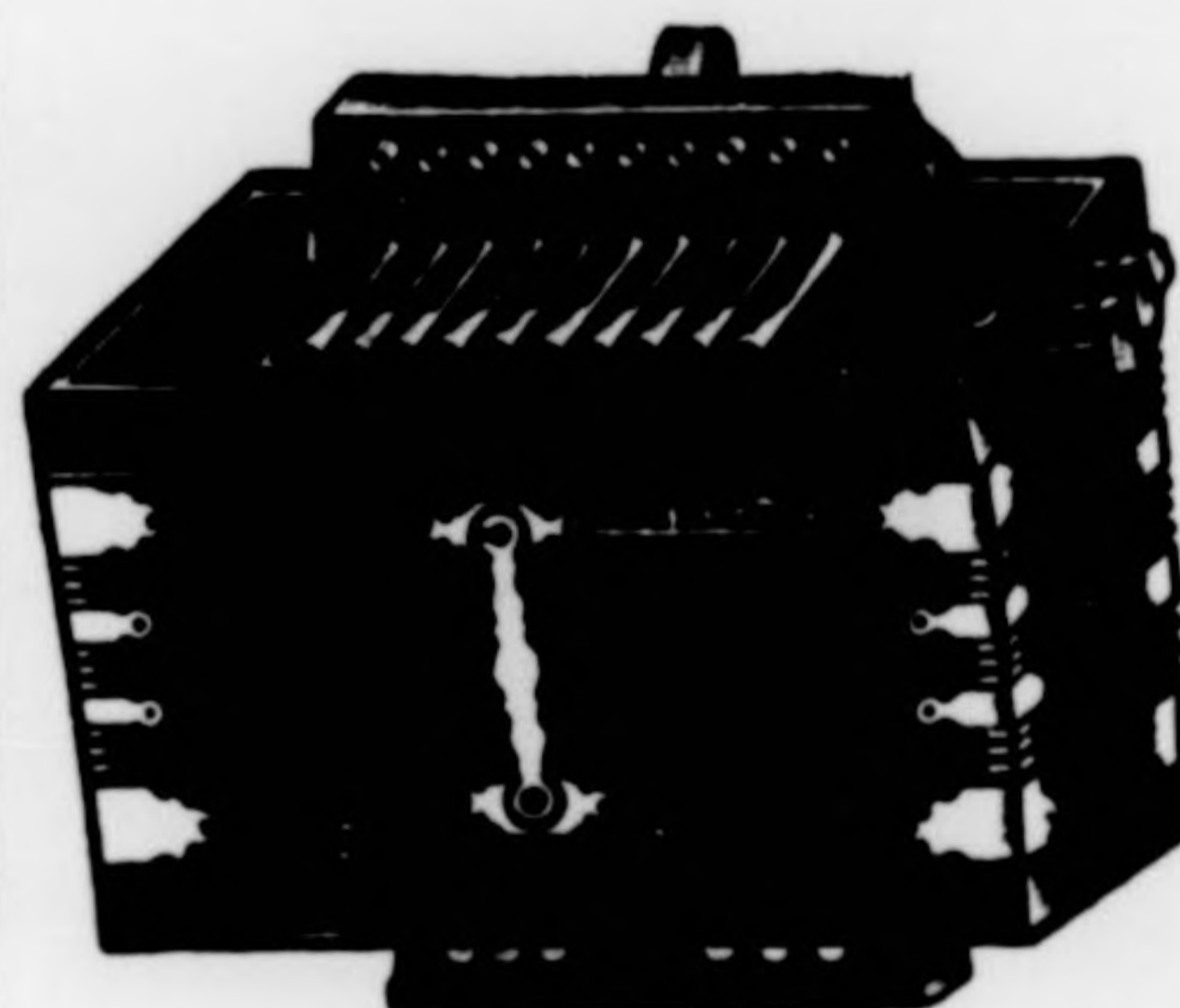
Pécsen kapható: Sipőz István, Zeiga László gyógyszerárában; Reeh Vilmos, Spitzer fia kereskedésében.

Főraktár és főelárúsítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyomoztatnak.

Hirdetések jutányos áron a kiadóhivatalunkban vétetnek fel.

„Bohemia”
világhírű verseny harmonikát,

2 karost 4 frt, 3 karost 5 frt, 4 karost 6 frtért szállítok. Ezen hermonikának dupla erős 11 ránczos tömlője van, sarkain ércvédőkkel, nyitott, szegezett, nickel klaviatúrával, stb. Mindenik tisztán hangolva és remek orgonaszerű hanggal bír.

40 hangu 2. sz. nagyságu 15 1/2 x 33 cmtr. 4 frt, valdi aczél hangu 5 frt.
60 " 3. " " 17 x 34 " 5 " " " " 6.50
80 " 4. " " 17 1/2 x 34 1/2 " 6 " " " " 8 frt.

Öntanító iskola ingyen, portó, csomagolás és láda 75 kr.

Hosszu billentyűkkel és gyöngyház lapokkal darabonkint 50 krral drágább. — Árjegyzék ingyen és bérmentve. — Küldemény utánvétellel, meg nem felelők kicseréltetnek.

SCHUSTER C. A.,

harmonika-gyáros, Graslitz, (Böhmen.)

Életnagyságu

arczkép

krétarajzban.

Legszébb szobadisz.

Legkedvesebb emlék.

Legalkalmasabb ajándék karácsony és újévre.

Egy legújabb módszer segítségével 24 óra alatt életnagyságu mellképeket készítek művészi kivitelben, eddig még soha el nem ért tökéletességgel és olcsó árban.

Tessék árjegyzéket kérni.

KOHN DÁVID, Budapest, Károly-körút 17.

Ügynökök mindenütt kerestetnek.

MEGÉRKEZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAIJS JÓZSEF

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.